

Baby aan boord

‘Op het water leer je de wereld los te laten’

Rebecca Kouijzer (29) en Jesper wonen met zoon Marijn (6 maanden) en kat Knoest op een zeilschip. En dat is heel wat anders dan een woonboot.

INTERVIEW LISETTE WOUTERS FOTOGRAFIE BRENDA VAN LEEUWEN VISAGIE WILMA SCHOLTE

‘Ik had nog nooit op een schip gestaan toen ik Jesper in 2008 ontmoette. Op onze tweede date zette hij me onverwacht achter het roer van zijn boot, een zeiljachtje van een meter of zeven. Ik was meteen verkocht. Dat ik ooit op een schip zou wonen, had ik toen nooit gedacht. Ik had een studentenkamer van twaalf vierkante meter in Amsterdam, Jesper werkte als scheepsreparateur in Zeeland. Toen hij op een werf in Amsterdam ging werken, trok hij bij mij in. Hij had op dat moment wel een schip, maar dat had hij niet gekocht om op te leven. Hij was gewoon gek op schepen. Al snel realiseerden we ons dat we op Jespers schip veel

meer ruimte, rust en privacy zouden hebben dan in dat kleine kamertje van mij. We besloten zijn schip om te bouwen zodat het bewoonbaar was, al moest ik best wennen aan dat idee. Ik had een doorsnee plaatje in mijn hoofd, een plaatje dat voldeed aan de maatschappelijke verwachtingen. Ineens deed ik iets buiten dat plaatje om, en was ik ‘anders’.

Een jaar later was het schip opgeknapt en vonden we een ligplaats in Amsterdam voor ons kleine paradijs. Letterlijk klein, want de enige ruimte waar we recht-op konden staan was de roef – een ruimte van negen vierkante meter boven in het schip waar vroeger de →

**'Ik had enorme nesteldrang
en maar een maand om
alles in orde te maken'**

'Ik doe Marijn vaak in een draagdoek, veilig dicht bij me'

schipper met zijn gezin woonde. De badkamer en we waren beneden in het ruim, waar je gebukt doorheen moest lopen. We moesten dus zittend douchen. Dat hebben we twee jaar vol gehouden, toen waren we er klaar mee. We dachten aan gezinsuitbreiding, dus in 2012 gingen we op zoek naar een huisje aan land. Dat najaar deden we mee aan de Bietentocht, een vierdaagse vaartocht die elk jaar georganiseerd wordt om de geschiedenis van het vervoer van suikerbieten over de Zeeuwse wateren te laten herleven. Toen we terugvoeren naar onze ligplaats in Amsterdam was het heerlijk rustig op het water. Opeens dacht ik: wat is er nou eigenlijk mooier dan dit? "Misschien moeten we op zoek naar een grotere boot in plaats van naar een huis," zei ik die avond tegen Jesper. Daar hoefde hij geen seconde over na te denken.

ZWEMVEST VERPLICHT In 2013 kochten we deze 24 meter lange Groninger Zeetjalk uit 1893. 'De Vier Gebroeders' is een historisch zeilend vrachtschip, gebouwd voor de kust- en zeevaart. Het heeft tientallen jaren vracht gevaren, brandde ooit helemaal uit en werd in de Tweede Wereldoorlog beschoten door Duitsers. Het heeft zelfs twee jaar op de bodem van het Noord-Hollands Kanaal gelegen. En nu is het ons huis. In de buik van het schip, waar vroeger de vracht vervoerd werd, hebben wij een gezellige woonkamer met open keuken en houtkachel gemaakt. Ook zijn er drie slaapkamers en een badkamer. Via de dakramen kijken we uit op de buitenlucht en de gigantische masten en zeilen van ons schip. In 2014 verhuisden we naar het Zeeuwse Kamperland, midden in de natuur.

"Wat gaan jullie nu met het schip doen?" vroegen veel mensen toen ik zwanger werd. Want als je een kind krijgt, moet je in een huis gaan wonen. Blijkbaar denken ze dat het nogal behelpen is op een schip, maar

we hebben hier genoeg ruimte en alle luxe die je in een normaal woonhuis ook hebt, van een koffiezetapparaat tot een wasmachine.

Gevaarlijk hoeft wonen op het water ook niet te zijn, als je er maar verstandig mee omgaat. Op ons buurschip woont een gezin met twee jonge kinderen. Die jongens hebben geleerd om altijd hun zwemvest aan te trekken als ze naar buiten gaan. Het is hun tweede jas, ze weten niet beter. Zelf doe ik Marijn vaak in een draagdoek als ik naar buiten ga, veilig dicht bij me. Toen hij net geboren was, vond ik dat wel eng. Aan boord stappen bijvoorbeeld, over een randje water heen. Daar dacht ik al jaren niet meer bij na, maar met een baby sta je er ineens bij stil. Wat als ik de maxicosi ineens laat vallen? Natuurlijk doe ik dat niet, maar die gedachten schoten nu ik moeder ben nou eenmaal door m'n hoofd.

GEZONKEN ROMPERS We kregen ook positieve reacties. Zo merkte iemand op dat het heerlijk moet zijn voor een baby om vanuit een geborgen moederbuik in de geborgen buik van een schip terecht te komen. Dat vond ik een mooie gedachte. De eerste maanden hadden we een hangwiegje naast ons bed dat een beetje heen en weer deinde als het waaide. Marijn werd er heerlijk rustig van.

Natuurlijk zijn er op een schip wel dingen anders dan in een huis. Het ophangen van de was bijvoorbeeld. Ik moet goed uitkijken waar ik loop als ik buiten de was ophang en als een knijper niet goed vastzit, waait mijn wasgoed zo het water in. Toen ik net bevallen was, kwam mijn moeder een keer in paniek binnen. Ze had de was afgehaald en er was een truitje van Marijn in het water gevallen en gezonken. De eerste keer dat mij dat gebeurde schrok ik ook, maar na een paar keer dacht ik: ach, laat maar gaan. Vaak weet ik niet eens meer wat er precies aan die lege knijper hing. →

‘Als ik niet oplet, waait mijn wasgoed zo het water in’

VOLG DE WIND Ons schip is in de eerste plaats ons huis, meestal liggen we op onze vaste ligplaats. We proberen een á twee keer per maand te varen, variërend van een weekendje tot een paar weken. De vrijheid en het avontuur, dat is het heerlijke aan wonen op een schip. Als het volgend weekend mooi weer is, kunnen we vanaf onze ligplaats zo het Veerse meer of de Ooster- of Westerschelde op varen. Dat deden we zelfs toen ik hoogzwanger was. Mensen verklaarden ons voor gek omdat ik elk moment kon bevallen – ik was al voorbij de uiterekende datum – maar ik voelde me zo opgesloten binnen met die dikke buik. Toen zijn we naar een eilandje bij ons in de buurt gegaan. Het ligt maar een kilometer van onze ligplaats, maar voelde echt als vakantie. Als het nodig was, zouden we binnen een kwartier weer aan land zijn.

Op het water heb ik geleerd de wereld los te laten. Je hoeft er helemaal niets en hebt dus alle tijd om je bezig te houden met de wind, de zeilen, het water en de natuur om je heen. Ik ben nogal perfectionistisch, voorheen stippelde ik altijd van tevoren uit waar we naartoe zouden varen. Dan waaide de wind precies de andere kant op en moesten we de hele tocht op de motor varen, omdat ik per se aan mijn planning wilde vasthouden. Inmiddels geef ik me over aan de natuur en dat is geweldig. Als we nu gaan varen, kijken we hoe de wind staat, die kant gaan we op. Dat levert de mooiste vakanties op.

VRIJGEVOCHTEN Het loslaten, het genieten, het leven met de natuur; dat zijn ook dingen die we Marijn willen meegeven met onze levensstijl. Wij zien in dit wereldje meer gezinnen met kinderen op een schip wonen en het valt ons op dat het vrijgevochten kinderen zijn die hebben geleerd om voor zichzelf te zorgen. Het zijn levensgenieters die graag in de natuur en de buitenlucht zijn. In hun vrije tijd zitten ze niet

achter hun computer, maar zijn ze met hun vader een schip aan het restaureren. Dat is toch prachtig? We willen Marijn ook meegeven dat het niet vanzelfsprekend is dat er water uit de kraan of elektriciteit uit het stopcontact komt. We hebben een watertank van 2000 liter aan boord, als die leeg is moeten we 'm bijvullen met een slang vanaf de kant. We laten dus nooit zomaar de kraan lopen.

Voorheen deden we makkelijk twee weken met de tank, maar sinds Marijn er is nog maar een week. In een woonhuis zou dat niet zo opvallen, maar wij zijn ons daar erg van bewust. Zo is het ook met elektriciteit, gas en internet.

ALTIJD WAT Wonen op een schip is heerlijk, maar het is zeker niet voor iedereen weggelegd. Alleen al omdat het veel geld, tijd en energie kost om alles te onderhouden. Toen ik hoogzwanger was, moest ons schip een maand het water uit, omdat we lekkage hadden. Daarvan raakte ik wel lichtelijk in paniek, want je weet van tevoren niet hoe lang zoiets gaat duren. We logeerden bij mijn schoonouders en dat zijn heel lieve mensen, maar juist toen ik zwanger was, had ik behoefte aan m'n eigen omgeving. Ik had ontzettende nestel-drang en nog maar een maand de tijd om alles in orde te maken. Gelukkig is dat uiteindelijk gelukt, met hulp van vrienden en familie.

Het scheelt natuurlijk dat Jesper een eigen bedrijf heeft in scheepsrestauratie. Hij kan bijna alles zelf doen. Maar misschien komt er ooit een moment dat hij geen puf meer heeft om het schip te onderhouden, of dat hij het om wat voor reden dan ook niet meer kan. In dat geval zullen we het met pijn in ons hart moeten verkopen, want als je een schip niet onderhoudt, gaat het snel achteruit. Maar we hopen natuurlijk dat Marijn het leven op het water zo mooi vindt dat hij het schip later van ons overneemt. ♦

